

KIS NEMZET NAP

AZ UGRÓCZ. (Lásd a 247. l.)

16. sz. — 1874.

VI. kötet.

MILIKE PAPAGÁJA.

ILONKA! Ilonka! Jer ide hamar!“ kiáltott Milike testvérének, ki az udvarban játszott, még pedig oly buzgón, hogy meg sem hallotta Milike szavát.

Milike tehát odaszaladt hozzá s karon fogta.

„Ha tudnád, milyen szép dolgot mutatok neked, nem hallnál olyan nagyot. Jöjj velem hamar, a teremben mutatok neked valamit.“

Ilonka kíváncsi lett s a két kis leány gyorsan ment a szobába, hol Milike egyik ablaknál félrevonván a függönyt, két szép kalitka tűnt elő s mindenkben egy-egy gyönyörű zöld papagáj.

„Ah Istenem, mily gyönyörűek! Milike, ki hozta ezt, kié ez a szép két papagáj?“ kiáltá Ilonka bámulva.

„A miénk! Egyik a tiéd, másik az enyém. Pali bácsi küldte nekünk karácsonra, majd megmutatja mama a levelet is, melyet irt.“

Roppant nagy volt az öröm s a két leányka rögtön hozzáfogott, hogy mind-egyik megkeresztelje a maga kedves papagáját. Kerestek valami afféle nem közönséges, idegen nevet az idegen hazájú madárkáknek s mert nem tudtak találni, végre is a mamához folyamodtak, ki aztán sokféle nevet mondott nekik. Milike aztán a maga papagájának „Elza“ nevet választott, Ilonka pedig a magáét „Bellá“-nak nevezte el.

E naptól fogva a leányok legfőbb mulatsága abból állott, hogy beszélni tanították papagájukat, ami oly jól sikerült is, hogy a szép madárkák nem sokára már egész szavakat, öt mondatokat is ki tudtak ejteni s reggeltől estig vagy a saját nevöket, vagy kis urnöjükét kiáltozták, közben pedig egyéb betanult mondókáikat is elmondották. Különösen ebéd idején soha sem felejtették el kiáltozni: „Elza éhes!“ „Mit kap Bella?“ s többilyent, a minek természetesen az lett eredménye, hogy a kis leányok mindig siettek különféle csemegét vinni kedvenczöknek.

Milike és Ilonka lassanként annyira megszerették kedves madarkájukat, hogy legszívesebben a szobában velök mulattak s a két papagáj is annyira megszeliült s hozzá szokott a kis leányokhoz, hogy csak közelökben érezte jól magát. Ha Elzát kibocsátották a kalitkából, egyenesen Milikéhez röpült, vállára ült s csőrével haját czibálgatta hízlegképen; e mellett olyan szófogadó volt, mint a legjobb gyermek; amit Milike parancsolt, mindent megtett és igyekezett kimondani; nem volt olyan

makacs és ostoba, mint más papagájok. Ilonka papagája, „Bella“ nem volt ügyes, nem tudott annyit megtanulni, hanem azért Ilonka csak úgy szerette, mint Milike a magáét.

Egy reggel, midőn a leányok lezékélők után siettek kedves madárkaikhoz, Ilonka papagája a kalitka alján elterülve feküdt s Ilonka tréfálva mondá:

„Ejnye, rest Bella, hát illik az, ilyen sokáig aludni? Tessék csak fölkelni, már kilencz óra.“

Hanem bizony Bella nem kelt föl, nem is mozdult. Ilonka ijedten fölnyitotta a kalitkát s kivette a madarat; tolla borzas volt, szeme üveges, görbe csőre félig tátva. — szegény Bella halva volt.

Ilonka keserű könyeket hullatott kedvencze halálán. Milike vele sirt, de mikor már jól kisírták magukat, végre megszólalt Milike:

„Kedves Ilonkám, most már hiába sirunk, nem segíthetünk a bajon. Én is sajnálom, hogy Bellád meghalt, hanem hát vigasztalódjunk azzal, hogy él még Elza; ezentul legyen Elza közös, tied úgy mint enyém.“

Ez kissé meg is vigasztalta Ilonkát s Bella nem sokára teljesen feledve volt, — annál inkább, mert Elza napról napra kedvesebb, okosabb lett s annyi tréfás dolgot mondott és csinált, hogy elég volt kettő helyett is. Mégis legszívesebben emlegette Milike nevét s egymásután tizszer is elmondta: „Milike! Kedves Milike!“ Ha pedig valaki kérdezte, kinek a papagája ő? — gyorsan felelt sajtáságosan rikácsoló hangjával:

„Milike papagája! Milike! Kedves Milike!“

Egy napon Milike beteg lett s ágyban kellett maradnia és sok keserű orvosságot bevennie. Az orvosság azonban nem látszott használni, a kis leány napról napra halványabb lőn, arcza beesett, szeme elvesztette fényét, s a mint ott feküdt fehér ágyacsokján, némán, megadással tűrve fájdalmait, olyan volt, mint egy kis angyal, ki az égbe készül röpdülni. És nem lett jobban, hanem mindinkább rosszabbul, míg végre egy napon az orvos azt mondta hogy fölösleges a szegény beteget több orvossággal kinozni, segíteni nem lehet, — csak Isten mentheti meg. És igaza is volt! Nem használt többé semmi orvosság.

Ezen egész idő alatt a papagáj türelmetlenül várta mindig kis urnőjét, elutasította Ilonka hizelgéseit és ápolgatását s reggeltől estig folyton nagy zajjal kiáltozá: „Milike! Kedves Milike! Milike!“ Egyebet nem akart most többé mondani, bár mint parancsolták is; csak Milikét emlegette folyvást, úgy hogy a házbeliek már szinte belefáradtak hallgatni.

Egy este aztán bekövetkezett a szomorú esemény, — Milike lélezete fogyni kezdett, szava elhalt . . . még egyszer megcsókolta kedves mamáját, apját, Ilonkát, aztán hátrahanyatlott a fehér vánkosra és örökre elszenderült, — meghalt!

Nagy lett a szomorúság a házban, zokogott mindenki, mert hiszen a kedves, jó Milikét mindnyájan annyira szerették! Ilonka is mély fájdalomba me-

rülve térdelt a halott ágyánál s a szegény mama, ki maga is alig tudott megküzdeni fájdalmával, csak nagy nehezen bírta kissé megnyugtatni a kis leányt.

Másnap reggel Ilonka könyes szemekkel lépett Elza kalitkájához, hogy eledelt adjon Milike kedvenczének. Azonban a papagáj ma még makacsabb volt mint máskor, nem akart semmit elfogadni s mindig csak azt kiáltozta: „Mi-

like! Kedves Milike!“ Ilonka kivette a madarat a kalitkából s elvitte azon szobába, hol Milike kiterítve feküdt. Midőn a papagáj megpillantá a halott leányka sápadt, merev arczát, hangos rikácsolással elröpült Ilonka kezéből s az ágyra szállt. Bámulva, nyugtalanul nézett a halvány, mozdulatlan Milikére, csőrét gyöngéden odaerinté ajkához, aztán nyugtalanul fölugrott s elröpült,

AZ UJ MALOM. (Lásd a 247. l.)

de egy pillanat múlva ismét visszatért s újból sokáig, mereven bámult a halottra, aztán szomoruan elröpült a szoba zugába. E percztől fogva nem hallották hangját, meg „Milike“ nevét sem mondta ki többé.

A következő napon végbement a szomorú szertartás, eltemették Milikét. Kivitték a sirkertbe s zöld pázsittal, virágokkal takarták be sirját. — Mikor aztán Ilonka zokogva, megtört szívvél

visszatért a házba s a szobába lépett, — Milike kedves papagáját, a hü „Elzá“-t halva találta a kalitka mellett.

Ilonka eltemette a madárkát is Milike sirja közelébe, hogy együtt nyugodjanak örökre. És azóta gyakran jár ki a temetőbe és meleg könyeket hullat a sir fölött, mely kedveseit takarja!

ERDÉLYI SZÁSZ ISKOLAMESTER (Lásd a 246. l.)

ivette
azon
küdt.
halott
angos
ből s
lanul
ikére,
ához,
öpült,

lépett,
a hü
nellett.
kát is
tt nyu-
an jár
et hul-
akarja!

ERDÉLYI SZÁSZ ISKOLAMESTER.

(Képpel a 245. lapon.)

BALLOTTATOK-E valamit Erdélyről és az erdélyi szászokról? (Azon kis olvasóimnak, kik maguk is édes hazánk erdélyi részében laknak, természetesen nem szól e kérdés.) Azok közületek kik már tanultak földrajzot, bizonyosan megtalálják a térképen a „Királyföldet,” hol a szászok laknak s hol több más nevezetes helységek közt két jókora városuk is van! Brassó és Nagyszében. Keressétek meg Magyarország térképén.

Az erdélyi szászok, mint már nevök is mutatja, német eredetűek és nagyon régen, sok száz esztendő előtt vándoroltak be hozzánk Németországból. De őseik szokásaihoz oly hiven ragaszkodnak, hogy mai napig sem olvadtak össze a körülük lakó többi nepekkel s még ruházatuk is egészen sajátos, mint ezt mai rajzunk is mutatja. Ez a tiszteletreméltó férfit szász iskolamester valamely jómodu faluban s nekünk ugyancsak furcsának látszanék, ha a mi rektor urunk ilyen öltözetben lépne közénk; hosszú fekete köpönyeg lóg alá vállairól, elől fényes réz-csat tartja össze, alatta pedig a hosszú, szintén fekete kabát látszik, mely vörös szegélylyel van kivarrva, derékon pedig széles bőr-öv fogja össze. A három, szögű német kalap nem kevésbé sajátos mi nekünk, — de azok a pajkos szász kis fiúk, kik most bent az iskolában ugyancsak lármáznak és tépázzák egymást, azok nagyon tisztelik ám s fogadni mernék, hogy mihelyt a kalap egyik hegyes végét megpillantják, úgy elcsöndesülnek, mintha csupa ártatlan báránycsók volnának.

KUTNÁL.

HÚZZAD, Marczy, amint telik,
Mig a nagy kancsóm megtelik.
Majd azután megvállik,
Elbirom-é hazáig.

FARSANGON.

(Képpel a 256. l.)

ÁLL a farsang, én is váltok
Álruhát,
Skót vadásznak öltözködöm
Én ma át.

A fejemben kaczkí sipka
Skótosan.
Vállamon át a koczka-plaid
Vetve van.

Ivet tartok, a nyilam is
Jó hegyes.
Szaladj innen, mert meglőlek,
Te szeles.

A HIUZ ÉS A NYUL.

—Mese. —

NAGYON éhes volt a hiuz s nem talált prédát. Meglát végre egy süldő nyulat, mely azonban magasan, egy szikla tetején ült, hova a hiuz nem mászhatott föl. Az éhség azonban furfangossá tette a hiuzt s így szólt a nyulacskához :

„Kedves nyulacskám, jöjj csak ide egy perczre, mondani akarok valamit !“

„Oh nem megyek,“ felelt a nyulacska, „félek tőled s mamám is sokszor mondta, hogy őrizkedjem a te fajtádtól.“

„Bizonyosan rosszul emlékszel, ám-bár nagyon szép, hogy oly szófogadó vagy szüleid iránt. Látom, hogy nagyon derék nyulacska vagy! Hogy is bánthatnának? Hiszen olyan szép is vagy, egész gyönyörűség rád nézni. Csak izenni szeretnék valamit anyádnak.“

Mikor a nyulacska a sok dicséret szót hallotta, erőt vett rajta a húság, elfeledte anyja intéseit s bizalmasan közelített a hiuzhoz ; ez pedig rögtön megragadta, széttépte és megette.

Igy jár, a ki hisz az alattomos hízkelkedőknek.

A Z U G R Ó C Z.

(Képpel a czimlapon.)

Nosza ugrócz, ugorj egyet,
A lábadat széjjel vessed,
Tárd ki, tárd ki, kis hamis,
A két kicsi karod is!

Hopsza Misi, bohó Misi,
Most a szemedet is nyisd ki,
És neved is, ha ha hó! . . ,
Nagyot neved, fájankó!

Áll a farsang, bohó Miska,
Szépen is szól a muzsika:
Tinti, tinti, la lá li —
Három a táncz halálig!

A H Á Z T Á J A.

(Képpel a 253. lapon.)

A HÁZ körül fontos minden,
Fölösleges semmi sincsen.
Ki ezt kétségbe veszi —
Figyeljen rám s elhiszi.

Az ajtó kikerülhetlen
Hogy ki-s becsapni lehessen ;
S óv é n y nélkül ugyan hát
Hogy szaggatná a ruhát?

S ha nem vón ablak a házon,
Hogy rajt vad Laczi bemásson,
Nagy baj volna ; s fa nélkül,
Hogy esnék le hegyiről?

Szükséges a k u t is nagyon,
Hogy Laczi belé bukhasson.
S k i s k a p u mit ér neked,
Ha ki nem emelheted?

Virágágy meg arra való,
Hogy sétálhass benne, Laczkó.
S verébcipaszt hol szednél,
Hogy ha nem volna földél.

Ez Vad Laczi észjárása,
Hogy még él, csodák csodája!
S mégis, Isten angyala,
Nem ejti őt el soha!

A Z U J M A L O M.

(Képpel a 244. lapon.)

NINI, milyen ügyes kis molnárlegények, — maguk építnek malmot maguknak s tudom, nem adnák oda akármelyik gőzmalomért sem, mert a gőzmalommal ugy sem tudnának mit csinálni, aztán játszani sem lehet vele oly szépen, mint ezzel itt ni. Ügyes kis kereke van, arra a patakából egy kis csatornán vizet vezetnek s a kerék oly vigan zakatol, hogy jobban sem kell. Csak egy valami hiányzik, — a buza, melyet megöröljenek. No de ez nem épen nagyon szükséges, — ha haza mennek, otthon mégis van kenyér. Ez ám a mesterség, ugy-e?

A FÜRDŐKÁD. (Lásd a 254. U.)

AZ ÉN EGÉRKÉIM. (Lásd a 250. l.)

TÉLEN.

(Képpel a 252. l.)

MELEG karmantyuban keze,
A lábán meleg topán:
Igy sétálgat nagy begyesen
A havas utcán Jolán.

Balra tőle gyermek-csoport
Játszadzik a hóban,
Jobbra tőle szegény asszony
Úl a templom-ajtóban.

Szegény asszony kis lányával
Ugy elnéz Jolán után,
S elgondolja, milyen dölyfös,
Rátartó egy kis leány.

Hogy alamizsnát nem kaptak
Ezt nem is veszik zokon,
De hogy őket lenézze, ez
Esik keserűn nagyon.

Tul a gyermekcsoport kiált
A gögös leány után:
Halled-é, te Jolán! Nem vagy
Jó lán, hanem — rossz leány!

AZ ÉN EGÉRKÉIM.

(Képpel a 249. lapon)

VAN nekem néhány kedves kis egé-
kém, melyekről már egyszer irtam is
a „Kis Lap-“ba, mikor házacskájokat
lerajzoltam. Van köztök egészen fehér,
van szürke, de legügyesebbek és leg-
szelidebbek a közönséges Larnás szür-
kék s ezeket legjobban is szeretem.

A házacskában, melyet számukra
készíttem, nagyon jól érzik magukat,
persze, mert gondosan ápolom őket, a
mire azonban szükségök is van, mert
különben elsenyvednek és elvesznek.
Tisztán tartom házacskájukat s készi-
tettem belé több apró kereszttrudacskát,
hogy kedvök szerint mászkálhassanak
és ugráljanak, mint szabad állapotuk-
ban tenni szokták.

Mert az egérke nem csak hogy nem
utálatos, de igen takaros, ügyes kis állat.
S aztán — a kalitkában nem ártalmas.

A SZAMÁR ÁRNYÉKA.

VAN egy kedves nagybátyám, ki
sokat utazgat szerte idegen
országokban s épen nem régi-
ben tért vissza Olaszországból. Vala-
hányszor meglátogat, mindig elmondja
egyik-másik uti kalandját, mely a tá-
voli országokban érte; sokszor nagyon
mulatságos dolgokat beszél el, mint
p. o. a szamár árnyéka történetét, me-
lyet ezennel az ő saját szavaival én is
elmondok nektek.

Egy napon — így beszélt a bácsi,
— Rómából Tivoliba akartam rándulni,
egy kis faluba a hegyek közt, hol szá-
mos szép vizzuhatag omlik le egy nagy-
szerű vár-rom mellett, le a bájos, kies
völgybe. Egy ugrás az egész, alig há-
rom mérföld. Én hát az ottani szokás
szerint szamarat béreltem, hogy azon
ülve jussak célomhoz.

A szamár pontosan a kitűzött órá-
ban megjelent, gazdája, Antonio sza-
márhajcsár kíséretében. Azt tudjátok
mindnyájan, milyen rest állat csacsi
koma. Nem olyan, mint a ló; nem en-
gedelmeskedik a lovag intésének, de
még a kantárnak és sarkantyuzásnak
sem. Ilyen módon nem messzire jutna
vele az ember; szükséges még egy
ember, a ki hol vezesse, hol kergesse,
üsse, csalogassa mert különben csacsi
barátunk kitér az utból és megáll va-
lami kóró előtt, hogy kényelmesen rá-
gicsálja, vagy épenséggel aludjék is kissé.
Hanem az is igaz hogy különben ál-
dott jó teremtés a szamár, nem nehéz-

tel a verésért, annyira nem, hogy sokszor tiz-tizenöt ütésre sem mozdul helyéből.

No's, én hát fölültem a számárra s utnak indultunk; Antonio gyalog jött mellette s nógatta, biztatta, ütötte a csacsit, úgy hogy eleinte meglehetősen gyorsan haladtunk előre.

Irtóztató hőség volt, ami Olaszországban épen nem rendkívüli dolog. Az ut Tivoli felé sík, kopár vidéken át vezet, hol alig látni itt-ott elszórtan egy házikót, nagy ritkán kisebb facsoportokat; ezt a sikot Campaná-nak nevezik. Mire dél lett, a nap sugarai át meg átsütötték vékony szalmakalapomat, fejem szinte izzott s már igazán nem tudtam, mitevő legyek e szörnyű hőségben. A számár belefáradt a menésbe, a hajcsár a hajtásba, én pedig az ülésbe. Roppant álmos is lettem, de bármerre tekinték, sehol sem volt akár csak egy bokor is látható, melynek árnyékában megpihenni lehetett volna.

Ekkor hirtelen pompás ötletem támadt. Megállítottam a csacsit, mely nagyon szívesen engedelmeskedett ezuttal, leszálltam s ravaszul akartam végrehajtani tervemet.

Az utszélen egy elszáradt aloekóró állott; ehhez megkötöttem a kantárnál fogva a csacsit s úgy hívék, hogy pompásan fogok pihenhetni a csacsi árnyékában a fűvön. Mielőtt azonban e furfangos tervet végrehajtottam volna, letöröltem arczomról az izzadságot, kissé kinyújtottam a hosszas ülésben megmeredt tagjaimat s aztán odafordultam ismét a számár felé, hogy árnyékába lefeküdjem.

De ime, mikor odapillantok, kit látok már hosszan elterülve javában aludni a számár árnyékában? Magát Antonio urfit, a számárhajcsárt! Ő még ravaszabb volt, mint én, mert mire én egyet fordultam, ő már megtette, a mit én csak terveztem.

Hm! ez furcsa dolog! gondolám bosszusan. Hiszen itt talán mégis én volnék a főszemély, én béreltem a szamarat, tehát enyém az árnyéka is; Antonio barátom csak úgy lógósnak jön velünk... aztán ő inkább is türheti a hőséget, mert ide való, megszokhatta.

„Hahó! Antonio! Kelj föl!“ kiáltám fülébe s ránczigáltam is. Föltekintett, rám bámult, aztán megfordult és ismét elaludt.

De már ekkor dühös lettem s amugy igazában megrázogattam a komát.

„Ohó, Antonio barátom, nem addig van a'! Az árnyék enyém, én fogok ott aludni, nem te.“

Erre Antonio már föl sem tekintett, csak kezével intett, mintha mondani akarná: Nem úgy van az!

Még egyszer mérgesen ordítám fülébe:

„De hát legyen eszed, Antonio; én a szamarat fölbéreltem, tehát most enyém, és az árnyéka is enyém. Tehát csak hordd el magad az árnyékból, majd én fekszem oda.“

„De már abból semmi sem lesz!“

„Micsoda? Te még ellenkezni mersz?“

„Merek hát! Előbb bizonyítsa be, uram, hogy ön maga is számár, — ak-

kor igaza lesz. Ez az árnyék tudniillik a számár árnyéka, nem az öné; a számár pedig az én tulajdonom, tehát az árnyéka is és ezért nem is kelek föl, hanem alszom tovább."

És megint eludni készült. Én azonban annál dühösebb voltam, mert érzem, hogy Antonionak igaza van; tor-

kon ragadtam tehát és elhurczoltam az árnyékból. Erre aztán Antonio is dühös lett, fölugrott s amugy igazában verekedni kezdtünk azért a darabka földért, melyet az árnyék földött. Keményen birkóztunk, én sem engedtem. Ő sem engedett s végre megbotlottunk és legurultunk egy kis lejtőn, melynek

TÉLEN. (Lá-d a 250. 1.)

alján, egymást még mindig keményen fogva, a földön hevertünk.

„Uram,” szolt végre Antonio „látom, hogy nem birunk egymással, én hát engedek, de nem ingyen. Adjon nekem egy lirát, (olasz pénz, körülbelül negyven krajczár.) ezért eladom a számár árnyékát.

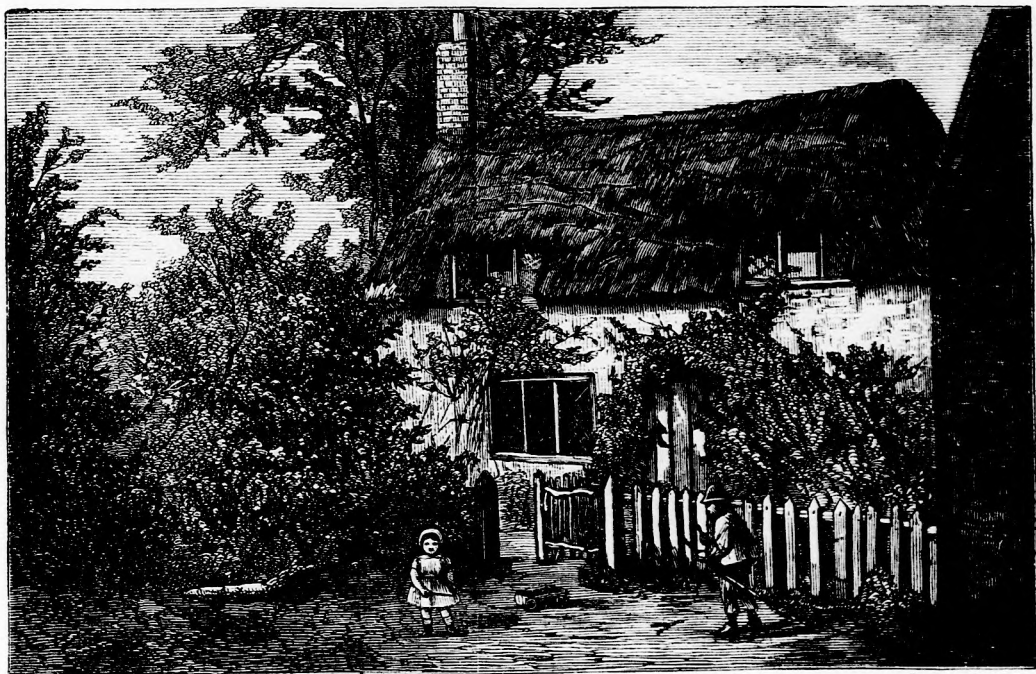
„Hát mért nem szóltál előbb! Szívesen megadom, nesze a lira, ezt verekedés nélkül is megkaphattad volna. Most hát enyém az árnyék.”

Eleresztettük tehát egymást és fölkapaszkodtunk a lejtőn. De mikor fölértünk, siralmas meglepetés várt reánk: a számár árnyéka, melyet egy liráért

megvettem, eltűnt s vele maga a szamár is. Antonio rászédett engemet, de a csacsi rászédett mindakettőnket. Mig ugyanis mi verekedtünk, addig a csacsi könnyü szerrel kirántotta gyökerestül a kórót, melyhez kötve volt, aztán szaladásnak indult s mikor utána néztünk, már jócskán távol ügetett haza Róma felé.

Antonio kétségbeesett, hogy szamara elvesz örökre s igazi olasz módjára azonnal rettentő siránkozásban tört ki. Kezeit tördelte, haját tépte és sirt mint a gyermek.

„Oh én kedves szamaram! Drága, egyetlen jó szamaram! Oda van, elveszett örökre! Legfőbb kincsem volt,

A HÁZ TÁJA. (Lásd a 247. l.)

olyan derék, pompás szamár! Koldus vagyok, végem van!

„Ugyan ne siránkozzál már!“ szóltam boszusan. „Hiszen látod, hogy a csacsi egészen nyugodtan hazafelé megy; jól tudja az utat.“

Alig mondtam ezt, Antoniót mintha kicserélték volna. Nagyot ugrott örö-

mében, fejére csapta kalapját s aztán neki iramodott, hogy drága, egyetlen, kedves szamarát utolérje.

Én pedig ott maradtam a faképnél az izzó déli nap hevében s nem maradt más hátra, mint várni utitársaim visszatértét. Reméltem, hogy nem sokára visszajönnek s folytatjuk utunkat, —

de ugyan hiába reméltem. Vártam egy órát, két órát; hasztalan; nem jött sem a szamár, sem gazdája. Soha sem feleltem ezt a keserves néhány órát. Végre egy arramenő paraszt-szekéren sziveségből helyet kaptam s így menekültem a megsüléstől, — mert igazán már azt hittem, hogy megsülök.

Ezt mesélte el a bácsi. És mi ebből a tanuság? Az, hogy ha forró nyári napon szamárháton mégis valahova, hát örülj, hogy legalább szamárháton mehetsz s iparkodjál mielőbb célhoz jutni, mert ha veszekszel a szamár árnyékán, könnyen megeshetik, hogy az árnyékkal együtt a szamarat is elveszited.

MUSTAFA.

— Igaz kis történet. —

GY könyvben, melyben sok híres kutya története föl van jegyezve, olvasható a következő történetke is, mely teljesen hiteles.

A mult században egy angol tüzér tisztnek volt egy szép nagy kutyája, melyet Mustafá-nak hívott. Mustafa kicsiny korától fogva táborban növekedett föl, mindig gazdájával járt s nem félt még a csata zajától sem, sőt úgy volt betanítva, hogy a legnagyobb harcz közepette is ott állt gazdája mellett és szájában tartotta az ágyukanóczát. Néha még arra is tanította gazdája, hogy az ágyura fölugorjék és elsüsse az ágyut.

Egy véres csatában Mustafa ismét ott állt hiven gazdája mellett, midőn egy ellenséges bomba lecsapott s a tüzer-tisztet és a többi tüzer-t földre söpörte épen azon pillanatban, midőn egy rohamban közelítő ellenséges csapatra el-

sütni akarták a kartácscsal töltött ágyut. Midőn földre rogyini látta gazdáját, valósággal kétségbeesett s fájdalmas vonításba tört ki.

Hanem ezzel be nem érte, hanem mintha boszút akart volna állani gazdájáért és helyt állani helyette az ellenség előtt, hirtelen fölugrott az ágyura. Odaérintette a kanóczot s az ágyu elsült. A lövésnek oly nagy hatása lett, hogy több mint harmincz ember elesett az ellenséges csapatból, a többi pedig ijedten visszafordult és megfutott.

E meglepő tett után a bátor kutya szomoruan lefeküdt gazdája holtteste mellé, míg a csata tartott és mikor már el is zajlott, még mindig őrizte hiven, több mint husz órán át étlen, szomjan. Végre jöttek emberek eltakarítani a holtakat. Mustafát ekkor is csak erőszakkal tudták elvinni gazdája mellől.

A derék kutyát később Londonba vitték és megmutatták György királynak, ki aztán megparancsolta, hogy a derék állatról mindvégig gondoskodjanak. Így aztán Mustafa jólétben élte le hátravolt napjait.

F Ü R D Ő K Á D.

(Képpel a 248. l.)

JANIKA, Janika
Fürdeni fog,
Ni ni, hogy megőrült,
Hogy mosolyog!

Itt van a, itt van a
Nagy öblü kád,
Abba fürösztjük meg
A Janikát.

Nézzétek mily vitéz,
Bátor gyerek!
A bizony, kis Jani
Fél s pityereg.

Czigánygyermek.

Szövege a „Kis Lap”-ból.

Dallama: Kohányi bácsitól.

Keservesen

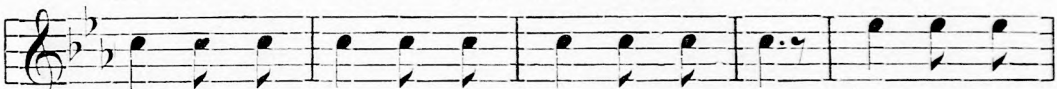
Fujd a si - pot, Gyu - gyi, Fujd egy - a - ránt. Fajd s ez - u -
Rá - ka - pok s lej - tem a tán - cza - i - mat: S bár - ha ke -

tán meg - e - red - jen - a táncz. Tán - czo - lok, mint fa - lu -
vés, ah e - lég, a mit ad. Bar - na czi - gány Mi - mi,

ban a na - gyok. Bár czi - czi - gány, ki - csi lány - ka va - gyok.
mos - to - ha vér. S tán - cza ba - dar, biz a nem so - kat ér.

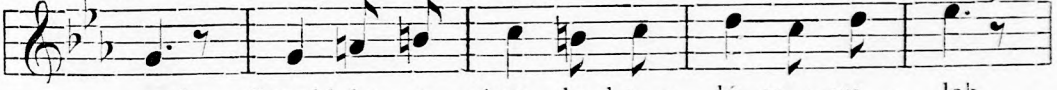
Put - ri a táncz - te - rem, nem ra - gyo - gó. Ár - va le -
Ah, de a - zért egy - a - ránt Gyu - gyi, fúdd. Fúj - jad a

ány - ka, czi - gány va - gyok, oh! S majd ha a táncz - ba be -
bá - na - tot, fúj - jad a bút! Tán - czo - lok, s majd pi - czu -

lé ta - nu - lok, Majd a fe - hér u - ri nép - re ka -
lát ha ka - pok Szép a - ra - nyos kla - ri - né - tot a -

pok. S majd ha a táncz - ba be - lé ta - nu - lok,
dok. Tán - czo - lok, s majd pi - czu - lát ha ka - pok -

Majd a fe - hér u - ri nép - re ka - pok.
Szép a - ra - nyos kla - ri - né - tot a - dok.

FARSANGON. (Lásd a 246. l.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Pest, bálvány-utca 9. sz.
Nyomatott *Deutsch testvérek* könyv- és könyvnyomdai műintézetében Pesten. Ára negyedévre 1 frt. 20 kr.
Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon.